

Brief aan mijn moeder

Je gevoelens verwoorden is niet altijd gemakkelijk. Soms lukt het beter in een brief. Deze keer schrijft Anika (33) een brief aan haar overleden moeder.

Tekst: Anika Rooke

Lieve mama,

"In stilte geniet ik van jouw aanwezigheid. De wind waait zachtjes door het prachtige, serene bos en ik hoor de bladeren ritselen aan de bomen. De vogels fluiten hun mooiste lied. Het is een stralende voorjaarsdag en de zon doet haar best om mij te verwarmen. De heldere, blauwe lucht maakt het plaatje compleet. Ik glimlach en huil tegelijk. Je bent zo dichtbij, ik kan je haast aanraken..."

Vijf jaar geleden blies jij na achttien uur waken en een ziekbed van zeven jaar je laatste adem uit, volkomen uitgeput, beschadigd en getekend. Drieënvijftig jaar jong. Hoeveel pijn het ook deed om jou te verliezen, de eerste tijd voelde ik vooral opluchting. Omdat jouw lijdensweg ten einde was gekomen en jij de rust kreeg die je zo verdiende. Al snel maakte de opluchting echter plaats voor het verschrikkelijke gemis. Ook was ik heel erg boos. Waarom jij? Waarom?

De eerste maanden na jouw overlijden zat ik in een roes. Ik heb nog maar weinig herinneringen aan die tijd, het was letterlijk overleven. Al mijn pijn, verdriet en woede

kon ik gelukkig op de juiste plek kwijt, want ik was net gestart met deeltijdtherapie bij de GGZ. Ik werd gezien en gehoord en kreeg de ruimte om te rouwen.

Wat ik gelukkig nog wel heel helder heb, is dat jij een prachtig en waardig afscheid hebt gekregen. Ook de ballonverstrooiing op jouw verjaardag in november was een gebeurtenis die ik nooit zal vergeten. Daar stonden we dan als familie, op een bijzondere plek in het bos waaraan we allemaal onze eigen herinneringen hebben. Twee ballonnen, gevuld met as, gingen op weg naar de hemel, terwijl het begon te regenen. Dat moest een teken zijn. Het was immers de hele ochtend droog geweest. We graptten dat jij ons even plaagde, dit kon geen toeval zijn. Op die dag was je voor het eerst weer heel dichtbij."

Oma Monica

"Hoe lastig en dubbel ook, het leven ging door. Seizoenen volgden elkaar op en diverse mijlpalen dienden zich aan, zonder dat ik die met je kon delen. Dat deed zeer. Ik fantaseerde vaak hoe het geweest zou zijn als je nog gezond in leven was geweest. Zou je dan nog bij het provinciehuis gewerkt hebben? En zou je nog steeds in ons ouderlijk huis wonen of inmiddels gekozen hebben voor een flatje? Zou je nog altijd om vijf uur 's avonds eten en om acht uur voor GTST zitten? Liefhebber van katten zijn? In je Opel Corsa rondrijden? Zwierend op de muziek van Bryan Adams en Marco Borsato door de woonkamer dansen na wat wijntjes? Hoe zou onze band nu zijn? Nog hechter dan vroeger? En zouden we de nare gebeurtenissen uit het verleden hebben kunnen bespreken met elkaar? Het blijft gissen.

Je hebt het nooit bewust geweten, lieve mama, maar je bent inmiddels

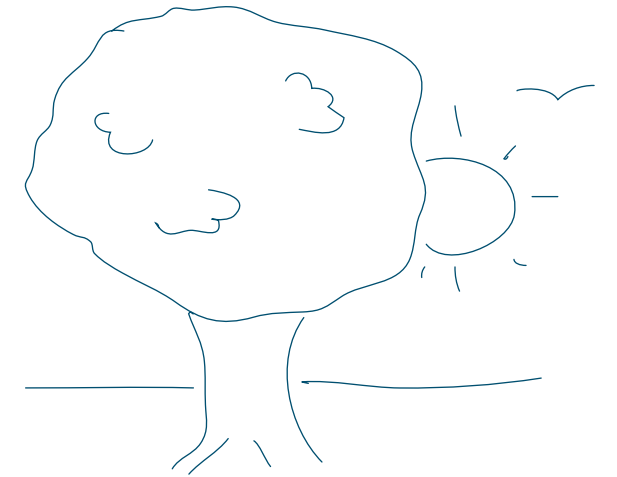
oma geworden van twee prachtige kleinkinderen. In hun sprankelende, blauwe ogen zie ik jou terug en dat biedt troost. Die twee kleintjes geven zo veel liefde en nu ze ouder worden, vragen ze steeds vaker naar 'oma Monica'. Alleen al bij het uitspreken van die twee woorden schieten de tranen spontaan in mijn ogen. Elke keer weer. Volgens Faye ben je de mooiste fonkelende ster aan de hemel, die steevast een dikke handkus krijgt. En Xavi wil je zo graag eens in het echt zien, zodat hij jou kan knuffelen. Ze groeien beiden op met slechts herinneringen aan jou, maar dat had natuurlijk anders gemoeten."

Geluk

"Mam, er gaat nog steeds geen dag voorbij dat ik je niet mis. Soms kan ik geraakt worden door iets kleins en intens verdrietig worden. Dat zijn de moeilijkste momenten. Die zie je namelijk niet aankomen en treffen je als een mokerslag. De pijn die daarbij vrijkomt, laat zich niet goed verwoorden. Het snijdt door mijn ziel en doet het leven even stilstaan. Jouw verjaardag en sterfdag zijn steevast momenten waarop ik weet dat die pijn komt en toch word ik er elke keer weer door verrast. Dat klinkt gek, maar de timing is altijd anders. Soms begint het al een paar weken van tevoren, soms slechts enkele dagen eerder. Nooit, nooit weet ik wat ik kan verwachten.

*'Mam, je zou me nu eens moeten zien.
Ik denk dat je zo trots op me geweest zou zijn'*

En toch, ondanks dit stille verdriet, heb ik doorgezet en ben ik in therapie mijn grootste struikelblokken aangegaan. Uiteindelijk heb ik er in totaal – inclusief alle eerdere therapieën – zestien jaar over gedaan. Maar weet je mam, je zou me nu eens moeten zien. Ik denk dat je zo trots op me geweest zou zijn. Ik ben in zo veel opzichten gegroeid en heb me ontwikkeld tot

een sterke, moedige vrouw die weer durft te genieten van het leven. Ik kan zelfs weer geluk voelen. Allemaal dingen die ik niet voor mogelijk had gehouden. Natuurlijk had ik deze bijzondere mijlpaal ook met jou willen delen, maar dat geldt helaas voor zo veel andere gelegenheden. Je zit in mijn hart en ik ben ervan overtuigd dat je ergens stiekem meekijkt en me in de gaten houdt. Vijf jaar geleden had ik niet durven dromen dat het nu zo goed met mij zou gaan. Ik heb mijn verleden een plekje kunnen geven en kijk vol vertrouwen uit naar de toekomst. In een openhartige brief schreef jij mij lang geleden het volgende:

Zie het leven dat je doorloopt als een rugzak vol bagage. Onderweg neem je steeds meer mee of je gooit er wat uit. Uiteindelijk zal je zelf die scheiding aan moeten brengen om al die levenslessen die je opdoet te begrijpen en ermee om te gaan. Troost jezelf, ik leer nog elke dag en zo hoort het ook. Op een dag weet je wat wel en niet goed is. En dan nog. Niet opgeven, want er is zo veel moois in het leven.

Lieve mama, dank je wel voor deze wijze raad. Ik snap nu pas wat je al die tijd bedoeld hebt. Het leven is echt heel mooi. De zon gaat langzaam onder en de lucht kleurt grijs. Het wordt kouder en ik voel jouw aanwezigheid hier wegebden. Het moment om het bos te verlaten, breekt aan. Het was fijn zo. Tot de volgende keer, mam..." ■

